

Biologijos ir chemijos mokytoja.

Gimė 1928 m. liepos 9 d. Vildiškių k. (Anykščių r.). Tėvai Justinas Sližys ir Justina Sližytė-Sližienė – valstiečiai žemdirbiai. 1934–1938 m. mokėsi Skiemonių pradžios mokykloje, 1938–1940 m. baigė Alantos (Molėtų r.) šešių skyrių pradinę mokyklą. 1940–1946 m. mokėsi Utenos mergaičių gimnazijoje. 1946–1950 m. studijavo Vilniaus pedagoginio instituto Gamtos-geografijos mokslų fakultete, įgijo chemijos ir biologijos mokytojos išsilavinimą.

1950–1951 m. A. Vilkončienė dirbo Troškūnų (Anykščių r.) vidurinėje mokykloje, 1952–1958 m. – Ukmergės darbo jaunimo vidurinėje mokykloje, dėstė biologiją ir chemiją.

Nuo 1958 m. iki šiol A. Vilkončienė gyvena Anykščiuose. 1958–1983 m. ji dirbo Anykščių J. Biliūno vidurinėje mokykloje chemijos mokytoja, buvo jaunųjų chemikų būrelio vadovė. [Plačiau](#)

Dirbau nuoširdžiai, mylėjau vaikus

Gimiau Utenos apskrityje, Skiemonių valsčiuje, Vildiškių kaime. Tėvas Justinas Sližys buvo išvykęs į Ameriką užsidirbti pinigų. Grįžęs nusipirko žemės. Sližiai buvo turtingi ūkininkai, turėjo 33 ha žemės. Šeimoje augau su broliu Alfonsu. Pokario metais tėvas buvo ištremtas į Sibirą, brolis – politinis kalinys.

Lankiau Skiemonių, Alantos pradžios mokyklas. Baigiau Utenos mergaičių gimnaziją.

Man labai patiko medicina. Bandžiau stoti į Vilniaus universiteto Medicinos fakultetą, tačiau nepavyko, mandatinė komisija nepraleido. Tada nunešiau dokumentus į Pedagoginį institutą, Gamtos-geografijos fakultetą. Bijodama, kad galiu vėl neįstoti dėl tėvo tremties, anketoje parašiau, kad tėvas miręs. Bet mano apgaulė išaiškėjo ir mandatinė komisija vėl manęs nepriėmė. Parvažiavau namo ir pradėjau ieškoti darbo.

Po kiek laiko gaunu laišką iš instituto sekretorės: „Atvažiuokit, Laužikas nori jums padėti“. Nuvažiauvau. Komisija, kuriai vadovavo pedagogikos katedros vedėjas Jonas Laužikas, paklausė, kodėl melavau. Pasakiau teisybę ir priėmė. Tačiau visą laiką jaučiau baimę, kad neišmestų, kad neišvežtų.

Trečiame kurse ištekJau už Ipolito Vilkončiaus, kilusio nuo Troškūnų. Baigęs Anykščių gimnaziją, tuo metu studijavo Vilniaus universiteto Miškų ūkio fakultete. Studijų metais gimė dukrytė. Vyras miškininkas ir vardą išrinko – Eglutė.

Baigusi studijas gavau paskyrimą į Troškūnų vidurinę mokyklą. Čia dėščiau biologiją, chemiją, psichologiją. Su mokiniais prie mokyklos pasodinome sodą.

1951 m. vyrą paskyrė dirbti į Ukmergės rajoną. Kartu išvažiauvau ir aš. Iš pradžių dirbau Ukmergės vidurinėje, vėliau – vakarinėje mokykloje.

1958 m. atsikėlėme į Anykščius, nes vyrui atsirado darbas Anykščių girininkijoje. Aš J. Biliūno vidurinėje mokykloje dėščiau chemiją. Dirbau nuoširdžiai, mylėjau vaikus, tačiau visą laiką jaučiau spaudimą, negaudavau jokių apdovanojimų. Mokyklos direktoriaus pasiūlymus įvertinti mane už gerą darbą rajono valdžia atmesdavo. Sovietiniais laikais mūsų šeima buvo laikoma nepatikima, nes tėvas – tremtinys, brolis – politinis kalinys. Vyras Ipolitas už gerą darbą yra gavęs tik simbolinius apdovanojimus – keletą padėkos raštų. Jo mama – bajorų Vaišvilų giminės palikuonė. Tėvas – eigulys, šaulys, nepriklausomoje Lietuvoje apdovanotas Gedimino ordino medaliu, po Antrojo pasaulinio karo tik slapstydamasis išvengė tremties.

Jono Biliūno vidurinėje mokykloje dirbau 25 metus. Turėjau labai gerų mokinių ir auklėtinių. Dar ir dabar gaunu sveikinimų. Kol jaunesnė buvau, visur su vaikais važiuodavom, eidavom į žygius su nakvyne.

Išleidau septynias abiturientų laidas. Pati brangiausia mano pirmoji laida, baigusi 1962 metais. Puikios buvo ir kitos laidos.

Su vyru Ipolitu užauginame du vaikus – dukrą Eglę ir sūnų Arūną. Eglė, baigusi Šiaulių pedagoginį institutą, įgijo pedagogės edukologės profesiją. Arūnas – pedagogas, dailininkas. Anūkas Audrius Šenavičius buvo maitinės pareigūnas, 2013 m. žuvo tarnyboje Kosove.

Angeļē Vilkončienē su savo auklētīnēmīs